

MĪLESTĪBA ir tas, kas patiešām ir svarīgi

Savā vairāk nekā 35 gadu garajā ceļā kā kristietis esmu piedzīvojis dažādus posmus un saticis dažādas grupas. No ortodoksālajiem līdz pentakostāļiem – varu teikt, ka esmu redzējis gandrīz visu. Esmu nepārprotami novērojis, ka ļoti reti kāds atklāti atzīst, ka viņam pieder tikai daļa no patiesības, bet citiem var būt cita daļa. Vienmēr ir tā, it kā MĒS zinātu VISU patiesību, bet citiem tā ir tikai daļēja un tikai tiktāl, ciktāl tā saskan ar mūsu uzskatiem! Esmu redzējis arī apsēstību ar teoloģiskām lietām, līdz pat tādām līmenim, ka daudzas grupas kļūst naidīgas pret citām kristiešu grupām saistībā ar šīm lietām. Bet patiesi, mani brāļi un māsas, pēc visiem šiem gadiem es varu jums teikt, ka šīs lietas nav tik svarīgas un varbūt vispār nav svarīgas, salīdzinot ar to, kas patiešām ir svarīgi. **Un tas, kas patiešām ir svarīgi, ir mīlēt viens otru.** Kāda jēga ir teoloģiski visam piekrist, bet nemīlēt? Kāda jēga ir “ticēt” Dievam, bet noliegt mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem? Kā teica Jēkabs:

Jēkaba 2:19

“Tu tici, ka ir viens Dievs, to tu labi dari; arī dēmoni tic un dreb.”

Vai tu tici Dievam? Arī dēmoni tic Dievam! Tas nav tas, kas rada atšķirību! Esmu atklājis, ka atšķirību rada MĪLESTĪBA. Mīlēt viens otru ir kristietības sirds, tās būtība un identitāte. Ja mēs izņemam mīlestību, paliek tikai vēl viena reliģija. Jā, šajā reliģijā tu tici Dievam un Jēzum, bet, ja tas ir viss, mēs ne ar ko neatšķiramies no dēmoniem. Arī viņi tic!

Kā apustulis Jānis mums saka:

1. Jāņa 3:14

“Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā, tādēļ ka mēs mīlam brāļus, bet, kas nemīl, paliek nāvē.”

Kā es zinu, ka esmu pārgājis no nāves uz dzīvību? Tikai tāpēc, ka es kādreiz kaut kur esmu apliecinājis Jēzu par savu Kungu? Vai tāpēc, ka es katru svētdienu eju uz baznīcu? Vai tāpēc, ka es ievēroju visus gavēņus, ko nosaka mana konfesija? Vai tāpēc, ka es runāju valodās? Nē, nekas no tā. „**Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā, tādēļ ka mēs mīlam brāļus**” saka apustulis Jānis. Mīlestība pret brāļiem ir īstais pārbaudījums! Nekas cits! Un Jānis turpina:

1. Jāņa 3:15-18

"Ikviens, kas savu brāli nīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību. Mīlestību mēs esam iepazinuši no tā, ka viņš savu dzīvību par mums ir atdevis. Arī mums pienākas savu dzīvību atdot par brāļiem. Ja kādam šajā pasaulē ir pārticība un viņš redz savu brāli trūkumā un noslēdz tam savu sirdi, kā lai viņā paliek Dieva mīlestība? **Bērnini, nemīlēsīm ar vārdiem un ar mēli, bet ar darbiem un patiesību!**"

Mīlestība ir tas, kas ir svarīgs! Tāpēc mums nevajadzētu censties uzvarēt diskusijās par teoloģiskiem vai citiem jautājumiem. Mums vajadzētu censties mīlēt. Jo pat ja es esmu pareizs savā teoloģiskajā uzskatā, bet nemīlu, es neesmu nekas.

Paskatīsimies, ko saka 1. Korintiešiem 13. nodaļa, ko jūs noteikti pazīstat. Izskatīsim to panta pa pantam un ļausimies iesūkties tajā, kas tur rakstīts:

1. Korintiešiem 13:1

“Ja es runātu cilvēku un eņģeļu mēlēs, bet man nebūtu mīlestības, es būtu kā dunošs varš un šķindoša kimbala.”

Dažas konfesijas netic runāšanai citās valodās. Citas tic. Tās saduras viena ar otru, piedāvājot neskaitāmus argumentus par un pret. Teiksim, ka esmu atradis patiesību un

runāju cilvēku un eņģeļu valodās. Teiksim, lai būtu skaidrāk, ka es runāju ķīniešu valodā, kaut arī nekad neesmu mācījies ķīniešu valodu. Ja man nav mīlestības, tad kas? Es esmu nekas! Nulle! Dievam es esmu kā metāla gabals, kas rada traucējošas skaņas. Pat ja es veicu brīnumu, runājot citā valodā, ko nekad neesmu mācījies, es esmu liela nulle! Tagad aplūkosim to no otras puses: ikviens, kam ir pat mazliet mīlestības, ir LABĀKS par mani, kas veicu šādu brīnumu. Mazais bērns, kas dalījās ar savu pusdienu ar citu bērnu, kam nebija pusdienu, ir labāks par mani! Vai jūs tagad saprotat, ko es domāju, ka svarīgi ir tikai mīlēt viens otru, un ka mums jāmēģina izcelties šajā mīlestībā jebkādā iespējamā veidā? Pārejām uz 2. pantu:

1. Korintiešiem 13:2

“Un ja man būtu pravietošanas dāvanas un es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu tāda ticība, ka es varētu kalnus pārcelt, bet man nebūtu mīlestības, es nebūtu nekas.”

Pavērsīsimies pie šī panta vārdu pa vārdam, mani brāļi un māsas. Teiksim, ka es daru brīnumus. Man ir tik liela ticība, ka es varu runāt ar kalnu, un tas pazudīs! Turklāt es esmu pravietis, kas zina visus noslēpumus un visu zināšanu. Es varētu jums pastāstīt par jūsu pagātni un nākotni, ko viss atklājis Dievs! Bet, ja man nav mīlestības, es neesmu nekas! Liels nulle! Es esmu vismazākais Dieva Valstībā. Es esmu viens no tiem, kas nāks pēdējie, nevis pirmie! Sieviete, kurai bija līdzjūtība pret savu veco, slimo kaimiņu un kura pagatavoja viņam ēdienu, ir bezgalīgi labāka par mani, pravieti, brīnumu darītāju, kalnu pārvietotāju! Viņa būs pirmā Dieva valstībā, kurā es pat netikšu! Netikšu? Jā, jo tikai dzīvo tā mīlestības ticība glābj, nevis vienkārši intelektuālā ticība, kas ir arī dēmoni! Bet jūs varat teikt: „Nāc, nepārspīlē. Ikviens, kas dara šādus brīnumus, noteikti būs Dieva Valstībā!” Vai tiešām? Ļaujiet Kungam atbildēt uz šo jautājumu:

Mateja 7:21-23

„Ne ikviens, kas man saka: Kungs, Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara mana debesu Tēva gribu. **Daudzi tajā dienā man sacīs: Kungs, Kungs! Vai mēs tavā vārdā nepravietojām? Vai mēs tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām?** Un tad es tiem apliecināšu: es jūs nekad neesmu pazinis, nost no manis, jūs ļauna darītāji!”

Brīnumi, pravietojumi, runāšana valodās utt. nav zīmes, ka mēs esam pārejuši no nāves uz dzīvību. Zīme ir Dieva gribas pildīšana, un šīs gribas pamats ir mīlestība vienam pret otru. Kā teica Kungs:

Mateja 22:35-40

“Tad viens no viņiem, likuma zinātājs, Jēzu izaicinādam, jautāja: “Skolotāj, kurš ir pats nozīmīgākais bauslis bauslībā?” Jēzus atbildēja: “Mīli Kungu, savu Dievu, ar visu savu sirdi, ar visu savu dvēseli un visu savu prātu. – Šis ir pats lielākais un pirmais bauslis. Bet otrs ir tam līdzīgs: mīli savu tuvāko kā sevi pašu. – Šie divi baušļi ir pamatā visai bauslībai un praviešu mācībai.””

Kā Pāvils saka savā vēstulē galatiešiem:

Galatiešiem 5:13-14

“Bet jūs, brāļi, esat aicināti brīvībai; vienīgi nedodiet vaļu miesas tieksmēm, bet kalpojiet viens otram mīlestībā. Jo visa bauslība ir piepildīta vienā vārdā, un proti: mīli savu tuvāko kā sevi pašu!”

Mīlestība pret Dievu un līdzcilvēkiem ir tas, kas patiešām ir svarīgs. Ja mēs to atņemam, mums nekas vairs nepaliek! Bet turpināsim ar nākamo pantu no 1. Korintiešiem 13:

1. Korintiešiem 13:3

„Ja es visu savu mantu izdalītu un savu miesu atdotu, lai varētu lepoties, bet man nebūtu mīlestības, es neiegūtu neko.”

Acīmredzot šeit ir domātas darbības, kas veiktas bez mīlestības un žēlsirdības. Tagad jūs varētu teikt: “Kā es varu izdalīt visu nabagiem vai atdot savu miesu sadedzināšanai un nebūt mīlestībā?” Nu, tas ir iespējams. Piemēram, kas notiktu, ja es atdotu savu miesu sadedzināšanai, zinot, ka mani pasludinātu par “svēto” un godātu nākamās paaudzes? Kas notiktu, ja es izdalītu savu mantu nabagiem, zinot, ka viņi izplatīs labo ziņu par manām darbībām un es tiktu godāts no visiem? Vai zinot, ka mans vārds tiktu iegravēts akmenī, lai paaudzes redzētu un godātu manu atmiņu un manas lielās labas darbus? Vai ja es to darītu vienkārši tāpēc, lai to izsvītrotu no sava saraksta vai domājot, ka tādējādi es nopirku Dieva labvēlību? Pievienosim šeit jebkuras citas lietas, ko mēs varam uzskatīt par lielām: mūsu gavēņi, mūsu desmitā daļa, mūsu Bībeles iegaumēšana vai kaut kas cits. Neviena no šīm lietām man nepalīdzētu, ja motivācija nav mīlestība! Vienīgā motivācija visam, ko es daru, ir mīlestība. Ja mani nemotivē mīlestība un tikai mīlestība, tad tam, ko es daru, nav nekādas vērtības. Neaizmirstam, ka pat farizeji maksāja desmito tiesu un patiesībā viņi maksāja desmito tiesu no visa! Bet viņiem nebija mīlestības! Desmitā tiesa viņiem nedeva nekādu efektu, jo trūka mīlestības. Un, ja trūkst mīlestības, es, neatkarīgi no maniem brīnumiem, ticības, ziedošanas un varoņdarbiem, neesmu nekas!

Un šeit ir tas, kas ir mīlestība:

1. Korintiešiem 13:4-13

"Mīlestība ir pacietīga, mīlestība ir labvēlīga, tā nav greizsirdīga; mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā nav nepiedienīga, nemeklē savu pašas labumu, neskaišas, nepiemin ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā panes visu un uzticas visam, tā cer uz visu un iztur visu. Mīlestība nekad nebeidzas, praviešu dāvanas izzīdīs, mēles

norims, un atziņa zudīs. Jo nepilnīga ir mūsu izpratne un nepilnīga ir mūsu pravietošana. Bet, kad atnāks pilnība, tad beigsies, kas ir tikai daļējs. Kad biju mazs bērns, es runāju kā bērns, domāju kā bērns un spriedu kā bērns, kad kļuva vīrs, es atmetu bērna dabu. Mēs tagad redzam neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā, bet tad – vaigu vaigā; tagad es atzīstu daļēji, bet tad atzīšu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts. **Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.**"

Mani mīļie brāļi un māsas, vislielākā no tām ir MĪLESTĪBA. Bez mīlestības nav kristietības. Mēs esam pārejuši no nāves uz dzīvību, lietojot apustuļa Jāņa frāzi, ja mums ir mīlestība, pat ja mēs teoloģiski kļūdāmies daudzās lietās. Bet, ja mums nav mīlestības, mēs joprojām paliekam nāvē, pat ja teoloģiski esam ģeniāli un mums viss ir pareizi. Pat ja es esmu teoloģiski pareizs, pat ja es pravietoju un daru brīnumus, pat ja es atdodu savu ķermeni sadedzināšanai, ja man nav mīlestības, es esmu liels, apaļš nulle. Ļaujiet šai patiesībai iesūkties, atmetīsim teoloģiskos argumentus un centīsimies izcelties tajā, kas patiešām ir svarīgi: MĪLESTĪBĀ.